

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt VI. Quàm congruens fit, in aduersorum tolerantia, eosdem nos, cum
Domino nostro, sensus habere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

patientiam, nostrâ imitatione exprimendam. Unde ibidem S. Chrysostomus: Quomodo autem fuerunt (quærit) imitatores Christi? môxq; ita responderet: Quoniam ipse quoq; multas sustinuit perpeffiones, sed gaudebat. Lubens enim & sua fronte eò veniebat. Propter nos se ipsum exinanijt, erat conspuendus, colaphos passurus, in crucem agendus; & adeò gaudebat hac patiens, ut Patri diceret: Glorifica me, &c.

At ne ampliùs immerger in re tam comperta ac manifesta: id unicum restat videlicet, ut hoc exemplo informati (quod quidem nos admonet, eadem confirmans S. Ambrosius) gaudeamus in passionibus nostris, sicut & Christus gaudebat in suis; & quas ille suscipiebat pro servulis, nos subeamus pro Domino: adimplentes (ut ibidem addit) quæ desunt tribulationum Christi, & passionum nostrarum perseverantiâ eum iustificantes. Verùm id exactiùs proximo capite tractandum est.

CAPVT VI.

Quàm congruens sit in aduersorum tolerantia, eosdem nos cum Domino nostro sensus habere.

§. I.

Ut deceat seruos ijsdem cum Domino moribus esse.

EX his, quæ modò, de summo ardore patiendi, & de gaudio, quo inter patiendum affectus fuerit Redemptor noster disseruimus; pronum est effici, quàm nos ejus seruos conveniat, tribulationes pro Christo non refugere, aut cum etiam in eas inciderimus (ex Jacobi Apostoli monito)

Jac. 1. to) omne gaudium existimare. Nam si (ut hoc pergamus
De pat. c. 3. cum Tertulliano loco supra laudato dicere) probos quosque
 servos & bonæ mentis, pro ingenio Dominico conversari videmus;
 hoc est, ad Dominorum ingenium se fingere, in eorum
 mores atque instituta transire: *quandò magis* (subdit) nos
 secundum Dominum moratos esse oportet? iisdem scilicet cum
 Domino JESU moribus esse, ipsius indolem, sensa, affectum
Rom. 13. atque (ut Paulo loqui placuit) ipsum JESUM Christum induere.

Sed quando divinæ patientiæ fulgorem illum ægrè
 finet, eamque veluti humanā majorem imitatione, nostram
 suspectat infirmitas: videamus, si fortè eandem in Sanctorum
 exemplis quasi refractam ac temperatam familiariter
 ferre, morésque Dominicos, si non in ipso Domino, at saltem
 in conservorum vita luculenter expressos, imitando conlo-
 qui non valeamus.

Atque ut hinc ordiar, annon secundum Dominum morati
 erant servi illi; qui (uti in Actis Apostolorum legimus)
Act. 5. ibant gaudentes à conspectu concilij, quoniam digni habiti sunt
 pro nomine JESU contumeliam pati? E quorum numero speciatim
 Beatus Andreas, dum ardore patiendi, ad crucis conspectum
 exclamat: *ò bona Crux!* eamque tot exornat laudibus,
 tam blandè ac dulciter appellat: facit utique pro ingenio
 Dominico, & probum se servum ac bonæ mentis ostendit,
 eandem cum Domino mentem habens, eadem amans,
 eadem cupiens, postremò iisdem etiam gaudens. Vide enim
 uti ex Domini sui imitatione, crucis desiderio & ipse con-
 dretur & æstuet, & ejus complexum etiam impatienter re-
 quirat. Nam, *ò* (inquit) *diu desiderata, sollicitè amata, sine*
intermissione quaesita, & aliquando concupiscenti animo propo-
rita; accipe me, &c. Et rursum: *Securus & gaudens veni*
ad te, ita ut & tu exaltans suscipias me, discipulum ejus qui pe-
pendit in te: quia amator tuus semper fui, & desideravi
 plura

plecti te. Diceret illum amore crucis deperire, & cupidè in ejus involare amplexus, tanquam Sponsæ desideratissimæ, & cujus pridem decore captus sit; quia (ut ipse ait) decore ac pulchritudinem de membris Domini susceperit, & divini ejus cruoris guttis, velut totidem margaritis, resperfa atq; ornata sit.

Sed vide ut Paulum in suis pro Christo tribulationibus exultantem describit S. Joannes Chrysoströmus: *Ita Beatus quoque Paulus (inquit) ante reposita bona, in molestijs sibi propter Christum irruentibus gaudebat, clamabatq; dicens: Gaudet deo in passionibus pro vobis. Et iterum: non solum autem, verum & gloriamur in tribulationibus. Et rursus: Quoniam nobis donatum est à DEO, ut non solum in eum credamus, sed etiam pro eo patiamur. Etenim gratia verè maxima, dignum censeri propter Christum aliquid pati, & corona verè perfectæ, & merces futurâ retributione non minor. Et hoc norunt (subdit Chrysoströmus) qui legitime ferventèq; Christum diligere sciunt. Et alio in loco: Ad eundem modum Beatus quoque Paulus, cum densos quasi nivium globos quolibet die in se irruentes perspiceret, haud secus ac si in medio Paradiso degeret, ita gaudebat & exultabat.* Hæc omnia Chrysoströmus.

At in ipsa Christi discipulorum schola eruditus S. Ignatius; dum nihil eorum quæ videntur ultra requirens, uno illo ardet desiderio, ut ignis, crux, bestia, confractio ossium, membrorum divisio, & totius corporis contritio, & tota diaboli tormenta in se veniant (ita enim ardens ille passionum Christi amator loquitur) nonne agnoscitur de ista esse familia, inter probos servos rectè educatus; verbo, Domini sui moribus moratus? In cujus sensa & ingenium sic penetrarat, ut diceret: se demum incipere Christi esse discipulum, cum ardentia illa, atrocita quæque patiendi, desideria in se experiretur. Porrò sicut eadem cum Domino suo desiderabat; ita iisdem cum illo oblectabatur. Vnde illæ voces:

N n n Uti-

Utinam fruar bestijs mibi paratis! neque enim, opinor, non frui dicimus, nisi his quæ possidemus cum gaudio, fructu quorum usu voluptatem aliquam, eamq; non mediocrem, capimus.

Denique, ut ævi posterioris aliquem, secundum Dominum, moratum Christi servum proferam: nonne ad Domini sui gustum sese accommodarat Beatus Laurentius: quicquid ob oculos immanis illa & horrida tormentorum species atque apparatus ad terrorem proponeretur: *Infelix* (re-
In Luc: 6, 12. jebat ad Tyrannum) *has epulas ego semper desideravi*, sive, ut eum loquentem inducit noster Cornelius: Hanc mensam appeto, hanc sitio. Non est famelicus, qui escam; nec sitiens, qui potum desideret tam avidè; quàm ego hæc omnia tormenta ambio ac sitio, ut amorem amoris, dolorem dolori, mortem morti rependam Jesu meo.

Nimirum & huic summa votorum erat, ipsis exsaturari doloribus, & ex Domini sui gustu, voluptate patientie larginari. Quò jam minimè necesse sit Sanctorum Martyrum plures proferri; de quibus ita generatim loco modò laudato Chrysostomus: *sed tamen quæ vel auditu intoleranda sunt* (ait) *ea ob gaudium illud quod divinitus concipiunt, tolerabilia atque expectanda fiunt. Ac si à ligno vel à sartagine, nonnulli adhuc spirantem Martyrem eduxeris, tantum gaudium in eis futurum reperies, quantum ne verbis quidem ullis exprimi possit.* Quod equidem non de eo tantùm intelligo gaudio, quod de spe mercedis atq; retributionis inter ipsa tormenta conciperent; sed de eo quoque, quod de ipsis tormentis capiebant, ex hoc quòd per illa (secundum S. Petri dictum) passionibus Christi communicarent: quod illi quidem præmiæ maximum, atque (ut est sanè S. Joannis Chrysostomi sententia) mercedem cœlesti retributione non minorem, estimarent.

Atque iste fuit spiritus Christi Crucifixi: hic eorum sensus

sensus, qui sese altius in ejus intima penetrarunt, & (Apostoli phrasi) sensum Christi habuerunt. Ut vel hinc valeas, *1. Cor. 2.* mi Lector, experimentum capere, num inter ejus servos aliquo loco sis, aut in ejus schola aliquousq; profeceris; videlicet, si pati ames, si conterni, vexari & affligi cupias, demum si communicans Christi passionibus, gaudeas. *Rom. 8.* Si quis autem spiritum Christi non habet (inquit Christo concrucifixus Apostolus) hoc est: si quis in se non sentit ac experitur eosdem sensus, affectus, studia, quæ Christus in se habuit, & secutus est; *hic non est ejus;* ad ipsum propriè non pertinet; non est in servis aut discipulis ejus numerandus. Quod si Christi non sumus, cujusnam erimus? Ah! quando tandem Christi esse servi & discipuli incipiemus?

§. 2.

Perhonorificum esse servo, Domini sui vestibus atq; Insignibus indui.

AD hæc quæ dixi confirmanda, accedit & ista consideratio. Nam cum ita usu comparatum sit, ut nobilium aut magnatum famuli, certum seu colorem, seu modum vestis habeant, quo insigniti, de eorum esse familia intelligantur: ita in re præsentem censendum est, hoc esse certum ac proprium familiarium Christi insigne sufferre libenter adversa. Proinde, ut illi qui in Regis aut Principis viri famulatu sunt, gloriari solent eorum notis & insignibus, præsertim si ipsos Principes ipsdem uti ac delectari videant: ita nos oportet, cum illo fideli Christi servo, gloriari in eruce Domini, *Gal. 3.* & placere nobis in infirmitatibus nostris, in contumelijs, *2. Cor. 12.* in necessitatibus, in persecutionibus, in angustijs pro Christo: quod istam sciamus esse certam notam, ac velut vestem familiæ Christi propriam, quam & ipse sibi circumdederit, paupertate nostrâ ac miserijs sese involvens, non jam lumi-

ne amictus & gloriâ, sed circumamictus & circumdatur firmitate.

*Kxam. c. 4.
s. 44.*

Præclarè igitur S. Ignatius noster, filios suos admonet si in spiritu proficere, & seriò Christum Dominum nostrum sequi velint, oportere eos amare, & ardentè exoptare ea quæ ijs quæ mundus amat & amplectitur, omninò contrariâ sint; indui nimirum, inquit, eadem veste ac insignibus Domini sui; adeòq; paratos esse, etiam contumelias atque injurias quaslibet pati: eò quòd exoptent assimilari ac imitari aliquo modo, Creatorem ac Dominum nostrum JESUM Christum, ejusq; vestibus & insignibus indui, quandoquidem illa ipse propter majorem profectum nostrum spiritualem induit. Et ecce illum S. Bonaventura loquens de paupertatis & afflictionum tolerantia: Et hoc debet, inquit (scilicet DEI servus) maximum reputare, quòd Rex Regum & Dominus dominantium, Christus, sic servum vilissimum suis dignatur induere vestimentis, & sibi lutum fœtidissimum simile.

*P. 2. stim.
c. 1.*

Et vide si non his congruant illa Christi verba ad filios

Matt. 10.

Marci 10.

Zebedæi: Calicem quidem meum bibetis, & baptismo quo ego baptizor baptizabimini; seu (ut Arabicus) & tintura meâ tingemini. Quasi nempe hæc sit tintura Christi, immoq; scilicet in afflictionum balneum, hi ejus colores, hæc insi-

1. Pet. 4.

gnia: quibus digni habiti, beati eritis (ut S. Petrus ait) quoniam quod est honoris, gloria & virtutis DEI, & qui est ejus spiritus, super vos requiescit. Hæc enim summa est, ex Sanctorum sensu, quæ nobis in vita obtingere possit felicitas, & quam solam (ut ita loquamur) beati de cælo nobis invident; pro Christo pati, & cum Christo, eadem cum illo velle indui, immò ipsum Christum Crucifixum induere, & (ut de Martyribus ait Beatus Cyprianus) Christi consortem & còparem esse, aut (quæ deniq; phrasis est Sanctorum Confessorum apud eundem) Collegam passionum cum Christo consistere.

*De laude
Martyrij.
Ep. 25. al. 26.*

Quapropter, sed alio loco de hoc ipso agens, supra *Hom. 8. Ep-*
 laudatus Chrysoſtomus: *Hoc magnus est honor (inquit) hoc* *hes.*
est gloria que omnia exuperat. Si ipse, qui propter me factus est
ſervus, & evacuavit gloriam, non adeò exiſtimabat ſe eſſe in
gloria, ut quando pro me agebatur in crucem; quid me oportet
pati? Audi enim ipſum: Glorifica me, inquit, tu Pater.

Qua proinde tantâ tamq; inæſtimabili gloriâ, cùm ſeſe
 indignos cenſerent Crucifixi diſcipuli, quanquam aliquid
 pro Chriſto pati votis omnibus expeterent, hanc tamen à
 Deo felicitatem vix ſibi ſperare audebant. Vnde vox illa
 fertur S. Martyris Ignatij: *Eligo pati, ſed nescio an dignus*
ſim. Et Seraphicus Bonaventura, ad hoc (uti appellat) ex-
 cellentiſſimum donum poſtulandum à Deo nos provocans:
Non dico (ait) quòd tibi dabit pati; quia non omnibus concedit *P. 2. ſim. c. 6*
hoc: ſed tribuet tibi velle pati. Et fortè, ſi dignus fueris, etiam
iſtud dabit tibi. Ita S. Bonaventura. Quibus conſonans Læ-
 tientiſis Abbas: *Pati pro Deo (inquit) res tanta dignitatis eſt,* *Inſtit: ſpirit:*
ut homo jure ſe reputare debeat indignum eo honore. *c. 8.*

Rectè igitur Venerabilis Joannes à Cruce vir ſanctus, è *Vit. 5. 8.*
 Patrum Carmelitarum excalceatorum familiâ: qui cùm ante
 Chriſtum crucifixum orans, audiſſet ab eo: *Joannes quid*
vis pro laboribus? generoſè reſpondit: *Domine pati & con-*
temni pro te. Quippe qui hanc cenſeret ſummam expeten-
 dorum in vita; neque majus ullum à Deo immortalis bene-
 ficium homini mortali offerri aut deferri poſſe. Rectè &
 inſignis Dei ſervus ex ordine noſtro Franciſcus Cajetanus,
 qui ad materteram religioſam, in eandem ſententiam ſcri-
 bens, ita loquitur: *Ex tuis litteris de tua infirmitate cognovi:*
quaſo DEUM, ut eam tibi velit eſſe perpetuam. He enim ſunt *Vit. c. 20.*
genuina nota ac inſignia ſervorum DEI; qui pro ſua immenſa
bonitate, me tali aliquâ infirmitate afficere, magno meo bono
ac ſolatio, eſt dignatus. Sic ille: ſed verbis, extra crucis
 ſcholam aut familiam, obſoletis & barbaris, & pennâ non
 niſi

nisi de Crucifixi latere intincta. Alioqui enim quænam ista est scribendi formula? aut quàm insolens & inusitata ægri consolandi ratio? Veruntamen discipuli crucis sensibus inter se congruunt, & aliter ac mundus, de rebus hujusmodi philosophari, hoc est, sentire ac loqui, in Crucifixi schola didicerunt.

Quibus confirmandis ac concludendis, consentienti profero DEI servam, in eadem schola apprimè eruditam. *Cap. 61.* Angelam Fulginiensem, quæ quodam loco ita loquitur. *Anima, si attendat ad dilectum suum JESUM, & habere sitillam amoris, non deberet querere aliud lucrum, nec alium statum in isto mundo, nisi illum quem ipse habuit; scilicet doloris & angustia & afflictionis. Et hæc esset (subjungit) tota consolatio ejus.*

CAPVT VII.

Unumquemque nostrum Christi cruci, aut ipsi Christo, tanquam surculum, inferi oportere.

Hactenus Candidatum patientiæ, ut Crucifixi seu discipulum seu servum consideravimus: quem ipsum nunc superaddimus ipsi Christo veluti surculum inferendum esse, sed eodem semper proposito. Ut nimirum istud intelligatur, quantopere congruens aut necesse sit, hominem Christianæ perfectiõnis studiosum, in eisdem cum Christo crucifixo sensus transire: quod tantò ampliùs demonstrabit præsens consideratio, quantò familiarior est atque intimior surculi cum trunco cui inseritur, quàm aut discipuli cum Doctore, aut servi cum Domino, necessitudo.